

kerhedsnettet for de 50-54-årige, men ingen skal alligevel falde ud.

Jamen så forstår jeg ikke, hvorfor man laver denne her lovgivning, og jeg savner stadig væk hr. Dyrlands nærmere forklaring på, hvorfor vi så skal ændre de her regler for de 50-54-årige? Det savner jeg en forklaring på, for ellers hænger overhovedet intet sammen i det her.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Kristian Thulesen Dahl som ordfører.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Når nu statsministeren sidder ude bag døren og selvfølgelig lytter til denne debat, så lad mig med det samme som indledning til mit ordførerindlæg i dag sige til finansministeren og økonomiministeren, at Dansk Folkeparti lægger op til samarbejde her i den folketingssamling, vi står over for.

Vi ved godt, at det er hårdt for regeringen at høre og måtte erkende den sandhed, at Dansk Folkeparti lægger op til et samarbejde med regeringen, men vi ønsker rent faktisk at deltage. Vores mandater på Christiansborg er her ikke for at føre en alt eller intet-politik.

Det betyder også, at såfremt Dansk Folkepartis 13 mandater – som immervæk repræsenterer mere end 252.000 vælgere ved 11. marts-valget i år – bliver inddraget, vil vi også gerne tage et medansvar for de ting, der sker.

Som en reaktion på den melding, som Dansk Folkeparti jo allerede kom med for et stykke tid siden, hørte jeg i tirsdags statsministeren udtale i medierne, at det godt kan være, at Dansk Folkeparti ønsker at samarbejde, men at han nu mener, at den afgrund, der er mellem regeringens og Dansk Folkepartis menneskesyn, forhindrer et samarbejde.

Nu er et menneskesyn jo mange ting, og jeg bed da mærke i, at hr. Holger K. Nielsen for et øjeblik siden sagde, at der på ét politisk område er forskel på SF's og regeringens menneskesyn. Så det, at der er et andet politisk område, hvor regeringen har berøringsangst over for Dansk Folkeparti, og hvor vi er uenige – og vi ved alle sammen, hvad det er for et politisk område, det drejer sig om – betyder for os at se ikke, at vi ikke skulle kunne samarbejde på andre områder.

Og jeg må stille et kontant spørgsmål til regeringen:

Hvorfor har Dansk Folkeparti været inviteret til forhandlinger på medieområdet, og da man

skulle diskutere regeringskonferencen i EU og den nye traktat, hvorfor valgte regeringen da at invitere Dansk Folkeparti med til møder, hvor vi gensidigt kunne orientere hinanden om, hvad der var vores politik på EU-området, og hvorfor bliver Dansk Folkeparti løbende inviteret til møder hos regeringens fagministre og orienteret om lovforslag og deslige, som regeringen barsler med, når det nu er sådan, at Dansk Folkeparti har et menneskesyn, som gør, at regeringen afskriver et samarbejde med Dansk Folkeparti på de politiske områder, der skal forhandles om i løbet af efteråret?

Tingene hænger ganske enkelt ikke sammen, og jeg havde nær sagt: Regeringen må jo vælge, hvilken vej den vil gå.

Dansk Folkeparti vil altså helst forhandle direkte med regeringen, men vi erkender også, at vi jo ikke selv kan sende invitationen, og derfor må regeringen forstå, at alternativet for os er, at vi i den kommende folketingssamling bruger enhver given lejlighed i det parlamentariske arbejde til at trække regeringens ministre til vores bord. Og vores bord i den sammenhæng er her i Folketingssalen under forespørgselsdebatter og under behandlingen af lov- og beslutningsforslag, og vores bord i den sammenhæng er i udvalgene, hvor vi selvfølgelig kan bede regeringens ministre om at komme i samråd den ene gang efter den anden.

Hvis vi ikke selv bliver inviteret til at deltage i de forhandlinger, der pågår, vil vores mulighed for at følge de forhandlinger være i disse sammenhænge. Og så skal regeringen ikke om nogle måneder komme og sige, at den er overrasket, og at den synes, vi spænder ben eller lignende, for vi har altså inviteret til et samarbejde, og regeringen kan selv vælge, hvilken vej regeringen ønsker at gå.

Om statsministerens åbningsredegerelse i tirsdags vil jeg så sige, at der er elementer i åbningsredegerelsen, som Dansk Folkeparti umiddelbart kan støtte.

Desværre var der også politiske områder, eksempelvis EU og uroen på de internationale valutamarkeder samt rets- og udlændingepolitikken, som statsministeren praktisk taget ikke sagde noget som helst om, og det kan selvfølgelig umiddelbart undre os. Men det kan selvfølgelig være, at det er, fordi det er rigtigt, når man siger, at De Radikale godt kan træffe en beslutning, men at det tager bare lidt længere tid for dem end for andre.